

σῶμα, ὡς νὰ κατείχετο ἀπὸ μεγάλου τρόμου. Οἱ φασιανοὶ ἐκφέρουσι κραυγὴν τρόμου πρὸ τοῦ σεισμοῦ, οἱ δὲ βάρθακοι παύουν—τὰ κοακίσματά των. Αἱ χῆνες, καὶ οἱ χοῖροι ἀναγγέλλουσι τὴν προσέγγισιν τοῦ σεισμοῦ διὰ φωνῶν στενοχωρίας. Πολλὰ πτηνὰ καταλαμβάνονται ἀπὸ ἀνησυχίαν εἰς τὴν πλησίαν τοῦ σεισμοῦ, εἰς μέρη δὲ ὅπου ὑπάρχουν ἡφαίστεια, πολλὰς ὥρας πρὸ τοῦ σεισμοῦ τὰ ζῶα, ἄγρια καὶ κατοικίδια, κυριεύονται ἀπὸ εἶδος τι ἀνησυχίας καὶ τρόμου, καὶ ζητοῦν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν προσεγγίζουσαν καταστροφὴν. Βεβαίως ἡ αἰσθησίς των πρέπει νὰ ᾔηται πολὺ λεπτοτέρα ἀπὸ τὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ διὰ τοῦτο αἰσθάνονται τὰς δονήσεις, αἱ ὁποῖαι προηγούνται τῶν σεισμῶν, καὶ τὰς ὁποίας ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἔνεκα τῆς μικρότητός των δὲν αἰσθανόμεθα.

ΔΗΜΗΤΡΑ.

Ἡ Δήμητρα ἡ Δημήτηρ, ἥτοι Γῆ μήτηρ, ἦτο κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας καὶ ἀδελφὴ τοῦ Διὸς. Ἦτο δὲ θεὰ τῶν φυτικῶν προϊόντων καὶ μάλιστα τοῦ σίτου καὶ τῆς γεωργίας, τὴν ὁποίαν καὶ ἐδίδασκεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ Θεὰ αὕτη εἶχε δύο τέκνα τὴν Περσεφόνην καὶ τὸν Τριπτόλεμον. Τὴν Περσεφόνην ἥρπασεν ὁ Θεὸς τῶν καταχθονίων χωρῶν Πλούτων, ἐνῶ συνέλεγεν ἄνθη, ἔμαθε δὲ τὴν ἄρπαγὴν τῆς ἡ μήτηρ τῆς, μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς, παρὰ τοῦ Ἥλιου.

Εἰς μίαν τῶν περιπλανήσεών τῆς τούτων ἦλθε καὶ εἰς τὴν Ἑλευσίνα ὑπὸ τὸ σχῆμα γριάς γυναικός, ὑπὸ τὸ ὄνομα Δηῶ (ἡ ζητοῦσα), προσελήφθη δὲ παρὰ τοῦ Κελεοῦ υἱοῦ τοῦ Ἑλευσίνος ὡς τροφὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Δημοφρόντος. Ἐκεῖ δὲ ἀπέκαλύφθη ἐπὶ τέλους ὡς θεὰ, καὶ πρὸς τιμὴν αὐτῆς οἱ Ἑλευσίνιοι ἀνήγειραν ναόν.

Πρὸς καταπράυνσιν τῆς ὀργῆς αὐτῆς ὁ Ζεὺς προσέταξε νὰ ἀνέλθῃ ἡ Περσεφόνη ἐκ τοῦ Ἄδου,

ἀλλὰ νὰ μένῃ τὸ τρίτον τοῦ ἔτους μετὰ τὸν Πλούτωνα. Μετὰ τοῦτο δὲ ἡ Δήμητρα διδάξασα τοὺς Ἑγεμόνας τῆς Ἑλευσίνος τὰ Ἑλευσίνια μυστήρια καὶ θυσίας, ἀνῆλθεν εἰς τὸν Ὀλυμπον καὶ συγκατεριθμῆθη μετὰ τῶν δώδεκα Ὀλυμπίων θεῶν. Ἡ λατρεῖα τῆς ἐγενικεύθη κατόπιν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡ Ἑλευσίς ὅμως ἦτο τὸ κέντρον αὐτῆς ὡς καὶ τῶν μυστηρίων τῆς καὶ ἐκεῖ συνέρρεον πανταχόθεν οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ μυηθῶσιν εἰς αὐτά.

Εἰς τὴν Δήμητρα ἐθυσιάζοντο, ἐκτὸς τῶν καρπῶν, ταῦροι καὶ δαμάλεις, ἀλλὰ κυρίως γουροῦναι διὰ τὸ γόνιμον αὐτῶν. Οἱ ἀστάχεις, ὁ μήκων καὶ τὰ καρποφόρα δένδρα ἐθεωροῦντο ἱερὰ αὐτῆς. Οἱ δὲ γεωργοὶ ἐλάτρευον καὶ ἔπεκαλουντο αὐτὴν ὡς ἰδίαν τῆς γεωργίας θεότητα καὶ προστράτριαν.

Εἰς τὰ ἀγάλματα καὶ ἀνάγλυφα εἰκονίζεται ὡς γυνὴ ἡπίου χαρακτῆρος, φέρουσα εἰς μὲν τὴν κεφαλὴν στέμμα ἀστάχινον, εἰς δὲ τὴν μίαν τῶν χειρῶν δᾶδα τῶν Μυστηρίων, ἐτι δὲ κάνιστρον μετὰ καρπῶν, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἀστάχεις, ἡ μήκωνας.

Ἡ θεὰ Δήμητρα.

**Θαυμάσιος πολ-
λαπλασιασμός τῆς
Ἀγίας Γραφῆς.** Ἐπὶ

τρεῖς χιλιάδας ἔτη ὑπῆρχον μόνον τρεῖς ἐκδόσεις τῆς Γραφῆς, ἥδη εἶναι μεταφρασμένη εἰς 350 γλώσσας ἐκ τῶν 6,000 ὁμιλουμένων γλωσσῶν καὶ διαλέκτων.

— Τὸ 1804 ἦσαν καθ' ὅλον τὸν κόσμον μόνον 5,000,000 Βίβλοι. Τὸ 1880 ἦσαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ λαοῦ διαφόρων Κρατῶν 160,000,000 ἀντιτύπων τῆς Γραφῆς!

— Ἐν ἀρχῇ τοῦ αἰῶνός μας τὴν Γραφὴν δὲν ἠδύναντο νὰ ἀναγνώσουν περισσότεροι τοῦ ἐνὸς χιλιοστοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἥδη τὸ ἐν πέμπτῳ τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τῆς γῆς δύνανται νὰ ἀναγνώσουν αὐτήν. Δὲν ὑπάρχει δὲ Ἡπειρος, ἡ Ἔθνος, εἰς τὸ ὅποιον νὰ μὴ εἰσῆλθεν ἡδὴ ἡ Ἀγία Γραφή.